

ข้อเสนอแนะในการศึกษาไทโปตา เศรษฐกิจ

..... ระเบียบ สำนักวิจัย

หลายคนคงยอมรับความจริงว่า ไบโปตา เศรษฐกิจเป็นเรื่องใหญ่ที่ส่งผลกระทบต่อทุกคนภายในสังคม ซึ่งใช้ชีวิตอย่างมีเหตุผลตลอดมาโดยไม่คิดเบียดเบียนคนอื่น ส่วนผู้ที่มุ่งกอบโกยทรัพย์สินเงินทองเอาไว้มากมายอย่างไม่ละวันก็ยังคงใช้โอกาสแสดงละครหลอกลวงคนอื่นเพื่อหวังให้คนอยู่ต่อไปแม้เพียงวันหนึ่ง ๆ และคิดกอบโกยเรื่อยไปอย่างไม่อาจหยุดได้ ซึ่งถือเป็นธรรมชาติของคน จนกระทั่งในที่สุดย่อมถึงจุดหนึ่งซึ่งต้องใช้ความเจ็บปวดเป็นครู และอาจได้รับความรู้โดยการแลกด้วยชีวิตตัวเอง

มาถึงช่วงนี้ หากยังมีสติย่อมสามารถทวนกลับไปพิจารณาถึงอดีตความเป็นมาของตัวเองและพบว่า เรามีความประมาทมาโดยตลอด จึงตกลงไปอยู่ในวังวนวัฏจักรของรูปวัตถุซึ่งมีคนจากอีกด้านหนึ่งนำมาโฆษณาหาผลประโยชน์ จนทำให้แต่ละคนห่างจากรากฐานจริงของตัวเองมากขึ้นทั้งในด้านความคิดและการนำปฏิบัติ จนกระทั่งหันกลับมาแก้ไขได้ยากยิ่งขึ้น เพราะรากฐานไบโปตา เศรษฐกิจที่แท้จริง อยู่ที่คนไทยขาดการรับรู้คุณค่าพื้นฐานของตัวเอง

ดังนั้น "พื้นดินและบ้าน" ซึ่งเคยใช้แรงใจแรงกาย สู้ต่อลมทุกอย่างเพื่อให้ได้ไว้รองรับชีวิตตนและครอบครัวจึงถูกละเลยความสำคัญในจิตใจ หากมุ่งไปแสวงหาความสำเร็จจากภายนอก นับตั้งแต่การออกไปแสวงหาอาหารอร่อย ๆ กินจากนอกบ้าน ทำให้ร้านอาหารเกิดขึ้นเหมือนดอกเห็ด ซึ่งล้วนเป็นรูรั่วทางเศรษฐกิจ

อนึ่ง ยามว่างจากงานประจำ แทนที่จะสนใจอยู่บ้านปลูกต้นไม้เพื่อหวังสร้างบรรยากาศภายในบ้านให้ลูก ๆ หลาน ๆ ซึมซับเข้าไปไว้ในจิตวิญญาณ แม้กระทั่งปลูกผักสวนครัวเพื่อนำมาใช้ภายในครอบครัวโดยไม่จำเป็นต้องเอาเงินทองไปจับจ่ายให้คนอื่น กลับหันไปนิยมหาซื้อสินค้าสำเร็จรูปตามศูนย์การค้า โดยอ้างเหตุผลว่า "สมัยนี้ทำอะไรเช่นนั้นไม่ได้แล้ว" บ้างก็กล่าวว่า "สะดวกก็เป็นไหน ๆ "

"เพราะเหตุที่ขาดการรู้เท่าทันว่า "ยุคสมัยคือเงื่อนไขของคนจากอีกด้านหนึ่ง นำมาใช้เป็นเครื่องมือล่าเหยื่อผลประโยชน์แห่งคนและพรรคพวก" ดังนั้นการกล่าวอ้างว่า "ไม่มีเวลา" ก็คือคำสารภาพความจริงให้รู้ได้ว่า "เราตกอยู่ในสภาพซึ่งถูกคนอื่นหลอกอย่างได้ผลมาโดยตลอด" เนื่องจากขาดรากฐานที่มั่นคงแข็งแกร่งให้สามารถพึ่งตนเองอยู่กับเหตุและผล

ดังนั้นจะพบว่า มีพ่อแม่หลายต่อหลายคน จูงมือลูกไปเข้าศูนย์การค้าตั้งแต่วัยยังเล็กจนกลายเป็นเหยื่อผลประโยชน์ของคนอื่นอย่างกว้างขวาง และไม่เพียงเท่านั้น พ่อเติบโตขึ้นมาถึงระดับหนึ่งก็สลัดมือพ่อแม่มุ่งไปด้วยตัวเอง ซึ่งเส้นทางสายนี้ มีโอกาสนำไปถึงการช่องสุ่มกระทำผิดศีลธรรมได้ทุกรูปแบบ

แทนที่แต่ละคนจะมั่นคงอยู่กับการรู้คุณค่าของบ้านและครอบครัว และมุ่งมั่นทำงานทุกอย่างเพื่อหวังให้ลูกหลานรวมถึงเยาวชนคนรุ่นหลังถือเป็นแบบอย่างโดยเชื่อมั่นในสังคมนั้นว่า "ธรรมชาติได้มอบการปฏิบัติมาให้เพื่อใช้เป็นสื่อสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามให้ลูกหลานและชนรุ่นหลังมีโอกาสซึมซับเข้าไปไว้ในรากฐานความรู้สึก โดยไม่ต้องไปใช้อำนาจและปากบั้งกัม" หากเชื่อว่าแม้วันนี้ยังออกไปเที่ยวที่ไหนต่อไหน เนื่องจากยังเรียนรู้จากประสบการณ์น้อยกว่าเรา วันหนึ่งข้างหน้า น่าจะทวนกลับมาไม่เร็วก็ช้า ทั้งนี้และทั้งนั้นย่อมขึ้นอยู่กับรากฐานของแต่ละคนที่ไม่เหมือนกัน

หากใครคิดว่า ตนทำอยู่คนเดียวยอมเป็นไปไม่ได้ ความคิดดังกล่าวเกิดจาก "ความเห็นแก่ตัวของผู้นั้นเอง" ดังนั้นถ้าสามารถละลดลงไปได้บ้างน่าจะพบความจริงว่า "คนเคียวหาใช้มีคนเดียวไม่" เนื่องจากธรรมชาติของสังคม "ยอมมีคนเดียวหลายคน" แม้ไม่เคยรู้จักกันเป็นส่วนตัว ย่อมมีกระแสสานถึงกันได้เองในที่สุด สิ่งสำคัญจึงน่าจะเริ่มจากการถามตัวเองว่า "เรามุ่งทำดีที่สุดหรือเปล่า หรือว่าจะทำก็ต่อเมื่ออยากได้อะไร แม้กระทั่งอยากเห็นผล"

"บุคคลผู้สนใจ เรียนรู้ความจริงและเชื่อมั่นในสังคมนั้น ที่เป็นความหวังของสังคมในสถานการณ์เช่นทุกวันนี้" เรามักได้ยินหลายคนกล่าวว่า "คนทั่วไปกำลังตกอยู่ในสภาพคอยอยากมากขึ้น" หากนำความจริงดังกล่าวมา

พิจารณาอย่างรู้เหตุรู้ผล น่าจะรู้สึกว่าเป็นเรื่องไม่ยากที่จะคิดแก้ไขปัญหาได้ถึงรากฐาน ทั้งนี้และทั้งนั้นปัญหาคง-
กล่าวเกิดจาก **เส้นผมเส้นเดียวซึ่งถูกปล่อยไว้ให้ยุ่งเหยิงเข้าได้ทั้งลูก** " โดยเฉพาะผู้ซึ่งตกอยู่ในสภาพมองตัวเองไม่เห็น
ย่อมไม่สามารถเห็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตาที่สุด

ถ้าเห็นได้ย่อมรู้ว่า ความอศอยากเป็นสิ่งแก้ไขได้ไม่ยากหากรู้สังขารว่า "ถ้าละความอศอยากได้ย่อมไม่อค"

ปัญหาเศรษฐกิจเป็นเรื่องใหญ่อยู่ที่ส่วนปลายสุดของโครงสร้างชีวิตและสังคม ดังนั้นการแก้ปัญหาก็ได้ผล
จริงจึงต้องมีสติ ช่วยให้เห็นกลับมามองที่เรื่องเล็กแต่สำคัญที่สุดเพราะอยู่ภายในรากฐาน ซึ่งสังขาร
ก็ได้ชี้ไว้แล้วอย่างชัดเจนว่า **"คนเคียวยอมอยู่ในสภาพที่ไม่โคตเคียว เนื่องจากความจริงปรากฏชัดว่า คนเคียว-
ในสังคมมีหลายสิบล้านคนแล้ว"** ไม่ว่าจะเริ่มต้นขึ้น ณ จุดใดและนำไปปฏิบัติโดยไม่ลืมความสำคัญของเพื่อนมนุษย์ ย่อม
เกิดกระแสที่ช่วยแก้ไขปัญหาวางขวางออกไปอย่างเป็นธรรมชาติ

เมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา มีสุภาพสตรีคนหนึ่งซึ่งแม้ไม่เคยรู้จักกันเป็นส่วนตัวมาก่อน โทรศัพท์มาถามว่า **"ขอรับ
สภาวะเศรษฐกิจได้ทำให้ดิฉันรู้สึกหนักมากขึ้น จึงคิดจะปลูกผักสวนครัวไว้รับประทานเอง ควรจะปลูกอะไรดี ?"** คำ-
ถามดังกล่าวเสมือนเป็นครูซึ่งธรรมชาติได้มอบมาให้จากมุมหนึ่ง เนื่องจากสะกิดใจให้คิดและมองเห็นภาพทางออก
ได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น แม้จะเป็นเพียงเสียงเคียวแต่ก็เชื่อว่า ถ้ามองในด้านคุณค่าจะพบว่า เสียงเคียวหรือหลายเสียงก็
ช่วยให้ได้รับประโยชน์เท่ากัน

มันทำให้คนหวนกลับไปมองเห็นภาพความจริงในอดีตซึ่งเข้าไปแฝงอยู่ในจิตวิญญาณมานานแล้ว ซึ่งในช่วงนั้น
พบว่าคนทั่วไป วิกขึ้นน้อยมาก และยังสามารถรักษาความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติเอาไว้ได้โดยไม่มีการกอบ-
โกย มาใช้จนแทบไม่เหลือเช่นปัจจุบัน หันกลับมาองสภาพแวดล้อมภายใน เมืองก็ยิ่งรู้สึกว่าได้อยู่โดยที่ไม่รู้จักว่า
เครื่องปรับอากาศเป็นอย่างไรด้วยซ้ำ

เมื่อกาลเวลาผ่านไปจนถึงช่วงหนึ่ง ก็มีคนต่างถิ่นนำเครื่องปรับอากาศซึ่งคิดออกแบบและผลิตจากด้านของเขา
มาเผยแพร่ ซึ่งจริง ๆ แล้วก็นำมาขายหาเงินจากเราจึงมีการเปลี่ยนรูปแบบและโฆษณาอมเมมาโดยใช้สื่อซึ่งเป็นผล
จากแรงงานคนท้องถิ่นเองด้วย ในช่วงเริ่มแรกยังมีคนไทยหลายคนคิดยั้งยั้งซังใจ แทนที่จะพบกับความจริงในช่วง
หลัง ๆ อย่างชัดเจน เช่นที่มักกล่าวกันว่า **"เมืองไทยนั้น ชาติไหนอะไรก็ส่งมาเถอะ ขายได้ไม่ลั้นทั้งนั้น"** กับ
อีกด้านหนึ่งในช่วงนั้นเองยังพบว่า มีคนต่างถิ่นเอาเงินมาหาซื้อสินแร่และพันธุ์ไม้พันธุ์สัตว์ป่าซึ่งเกิดบนผืนแผ่นดินเรา
เพื่อนำกลับไปพัฒนาและสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจแก่เขาคด้วย

ทำให้นึกถึงความบทหนึ่งซึ่งจารึกไว้ในสมัย **"พ่อขุนรามคำแหง"** ที่ว่า **"ใครใคร่ค้าช้างค้า ใครใคร่ค้าม้า"**
ซึ่งในช่วงนั้นคงจะมุ่งเป้าหมายมายังคนท้องถิ่นโดยมีพื้นฐานความหมายอยู่ที่ **"อิสรภาพของประชาชน"** แต่มาถึงช่วง
ปัจจุบันกลับพบความจริงว่า ในด้านปฏิบัติ ความหมายดังกล่าวกลับไปอยู่ที่ชนต่างชาติซึ่งเข้ามาค้าขายกันอย่างอิสระ
แม้กระทั่งการเข้าเมือง คนจากประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจยังเข้ามาได้อย่างสบายหลาย ๆ วันโดยไม่ต้อง
ใช้วีซ่า แต่คนไทยจะไปประเทศเขาแม้สองสามวันก็ต้องถูกเขา ช้มงวดกวดขันมาก

จึงมีคำถามเกิดขึ้นในใจว่า **"ใครหรือคนกลุ่มไหนนำอิสรภาพของคนท้องถิ่นไปมอบให้ชนต่างชาติ และมอบให้
เพราะเหตุผลกลใด"** ถ้านำไปคิดค้นหาเหตุและผลได้ย่อมพบความจริงว่า ผลจากการกระทำ ได้ทำให้เกิดระบบหว่า-
ลายเศรษฐกิจ จนกระทั่งเปลี่ยนแปลงมาถึงช่วงซึ่งวิกฤตหนักและยังจะหนักยิ่งขึ้นไปอีกจนอาจเกิดภาวะสับสนจนไม่
อาจทำให้สังคมสานกันเป็นรูปร่างให้เห็นชัดว่า **"นี่คือเมืองไทย"**ต่อไปได้อีก

อย่างไรก็ตาม หากใครสักคน ซึ่งเชื่อว่าคงไม่มีเพียงคนเดียวอย่างโคตเคียว สามารถค้นพบความจริงได้
ด้วยตนเองจากการใช้บทเรียนชีวิตเป็นครูสอนย่อมหมายความว่า น่าจะเกิดจุดเริ่มต้นแก้ไขปัญหานั้นภายในรากฐาน
ตนเองอย่างเป็นธรรมชาติ โดยที่เชื่อว่า **"เมื่อเราทำลายธรรมชาติของตัวเองเพราะความโลภโกรธและความลุ่ม-
หลงมัวเมา ปัญหาจะแก้ไขอย่างไรให้ผลจริงจึงยอมอยู่กับธรรมชาติของตัวเองเป็นสังขาร"** หากยังคงนำความหวัง

ไปมอบให้คนอื่น ยิ่งเป็นคนระดับบนขึ้นไป ย่อมเห็นได้ว่า**"ความคิดซึ่งมีเงื่อนงำก็คว้าว้อย่างแฉะ ๆ และติดอยู่กับ ค้านปลาย น่าจะยังไม่ถึงจุดเกิด จนกว่าจะพบกับความรุนแรงยิ่งกว่านี้"**

ผู้เขียนคงต้องขอขอบคุณสุภาพสตรีผู้ซึ่งโทรศัพท์มาปรึกษา เนื่องจากมีผลเตือนให้ภาพในอดีตทวนกลับมาปรากฏชัดอีกครั้งหนึ่งว่า ชีวิตในครอบครัวไทยเคยปลูกผักลึ่งละอันพ่นละน้อยไว้ในบ้าน แม้ผักบึงผักกะเจตในคูนน้ำ ซึ่งสืบพืชพันธุ์กันมาจนแทบจะเป็นธรรมชาติ นอกจากนั้น บริเวณใกล้หัวบันไดหลาย ๆ บ้านยังมีชามอ่างซึ่งเคยใช้ซักผ้า แต่กันสุทนต์สภาพการใช้งานเช่นเดิม นำมาใส่ดินปลูกหัวเปราะ กระจายและใบสะระแหน่เอาไว้ใช้ในครัวเรือน แม้ต้นผลไม้เช่นมะม่วง มะละกอ มะนาวมะกรูด ก็ไม่ต้องเที่ยวไปซื้อหามาจากข้างนอก **"และการที่แม้กับพร้อมกันลงมือทำเอง ย่อมมีสื่อธรรมชาติซึ่งช่วยซึมซับพลังด้านจริยธรรม เข้าไปไว้ในวิญญาณของลูกหลานเป็นธรรมชาติอยู่ในตัวเอง"**

ในอดีตที่ผ่านมา คนไทยส่วนใหญ่ปล่อยตัวปล่อยใจไปตามกระแสครอบงำจากรูปวัตถุ หรืออาจกล่าวว่า**"หลงอยู่กับความสบาย"**กันมานาน ซึ่งกระแสดังกล่าวส่งผลทำลาย**"การพึ่งพาตนเองซึ่งถือได้ว่าเป็นคุณภาพชีวิตที่แท้จริง"** ส่งผลให้สังคมจำต้องล้มลุกคลุกคลานมาช้านานแล้ว อีกทั้งมีการล้มรุนแรงยิ่งขึ้น" ซึ่งแน่นอนที่สุด ย่อมมีเหตุมีผลทำให้เศรษฐกิจตั้งได้รับความเสียหายหนักมากยิ่งขึ้น ซึ่งถือเป็นธรรมดาโดยที่**"สิ่งใดซึ่งอยู่ตรงปลาย ยิ่งสูงมากแค่ไหน เมื่อตกลงมาย่อมเสียหายหนัก และการคิดแก้ไขเพียงนำเอาชิ้นส่วนต่าง ๆ มาประติดประต่อกัน โดยที่ยังคงถูกทิ้งไว้เฉย ๆ โดยไม่แก้ไขจากรากฐานขึ้นไป ย่อมไม่มีทางแก้อะไรได้จริงจัง จนกว่าคนอื่นจะมาใช้กลอุบายนำเอาไปใช้เป็นของเขาเท่านั้น"**

โปรดอย่าคิดว่าการทำตามคำแนะนำโดยที่มุ่งทวนกลับ เข้าบ้านตัวเองและทำที่พื้นดินซึ่งแต่ละคนยังพอมืออยู่จะเป็นการชี้แนะให้คนเห็นแก่ตัวมากขึ้น เพราะเหตุว่า**"ผู้ซึ่งพึ่งพาตนเองได้จริง ย่อมมองเห็นได้สองด้านและมีความรู้สึกรับผิดชอบต่อส่วนรวม เป็นความจริงอยู่ในรากฐานตนเองเสมอ"** ดังนั้นเมื่อด้านหนึ่งทวนกลับลงไปด้วยรากฐานความคิดซึ่งหยั่งลงถึงพื้นดิน โดยถอยกลับเข้าบ้านอันเป็นที่รักอย่างรู้คุณค่า ย่อมส่งผลดีแก่ตนเองและครอบครัว โดยมีอีกด้านหนึ่งคือ **"ขณะใดที่มีโอกาสสัมผัสกับบรรยากาศภายนอกและพบว่า มีสิ่งใดซึ่งไม่ช่วยด้วยเหตุและผล ย่อมไม่บังคูดายที่จะร่วมมือกันแก้ไข"** โดยเฉพาะอย่างยิ่ง**"ปัญหาสังคม เศรษฐกิจและการเมือง"** ซึ่งถือเป็นหน้าที่ของทุกคน

จึงสรุปได้ว่า ถ้าแต่ละคนนำปฏิบัติความวิถีทางซึ่งช่วยด้วยเหตุและผล คนย่อมได้รับบทเรียน สอนให้รู้และเข้าใจธรรมะอย่างผสมกลมกลืนกันไปด้วย ดังที่กล่าวไว้ว่า "ธรรมะคือการทำงาน". หรือ "โลกเป็นครูสอนให้เรา รู้ธรรมให้อย่างลึกซึ้ง"

การพึ่งตนเองคือหลักปฏิบัติของชีวิตคนอย่างสอดคล้องกันกับหลักธรรม และเท่าที่แลแล้วมา เราแต่ละคนซึ่งเป็นพื้นฐานที่แท้จริงของเศรษฐกิจ กลับนำความหวังไปมอบให้กลุ่มบุคคลในระดับบน จึงได้รับปัญหาทวนกลับมาเป็นครูสอน แม้กระทั่งสิ่งซึ่งพบได้ในรายการ**"สวัสดิ์บางกอก"** ของสถานีโทรทัศน์ช่อง 9 เมื่อเช้าวันพุธที่ 24 กันยายน 2540 ซึ่งเชิดมุกคณผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานมาให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหา**"คนว่างงาน"** ซึ่งคาดว่า**"ช่วงของสถานการณ์เช่นนี้ น่าจะมองเห็นโอกาสดี สมัยสมบูรณ์ให้กลับคืนสู่บทบาทเพื่อประกอบอาชีพการเกษตร อยู่กับที่กับทาง โดยที่อีกด้านหนึ่งควรให้ความสนใจปรับแนวคิดคนและระบอบราชการ เพื่อไม่ให้ไปล่อหลอกคนอพยพเข้ามาเป็นทาสรับใช้คนกรุงและองค์กรข้ามชาติคือไปอีก แต่กลับยังคิดค้นผลักดันไปสู่ทิศทางเก่า ซึ่งถือเป็นครูที่สอนสั่งธรรมให้ผู้ที่มองเห็นความจริงแล้วมันใจยิ่งขึ้นว่า**"การพึ่งพาตนเองคือหลักอันประเสริฐสุดแล้วของชีวิต โดยช่วยให้อำนาจในหลักธรรมมากขึ้น"****